

Συμπριμμένο τὸ φτερωτὸ κοντύλι ;
Ἄργυρὸν καὶ κρόνον κατὰ πῶς τὸ χέρι ;
Βορριάς τὸ συνεπέθη τὸ κοντύλι ;
Τὸ ρήγικο κορμὶ τοῦ δράκοντος ταῖρι ;
Ποιά ἔδερν, ὦ χρυσαυγούλια, σ' εἶχε στείλει,
καὶ ποιά σὲ ξαναδέχτηκε ; ποῖός ξέρει !
— Καὶ φοροῦσες κορῶνα ἓνα κοντύλι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΛΕΩΝΗΣ ΚΑΙ ΤΣΑΤΣΟΣ

Τ' ἀκόλουθο γεγονός το ἴσως νὰ φανῆ σημαντικό γιὰ ὅσους πασιζοῦν, μελετώντας τὰ φαινόμενα τῆς σημερινῆς μας ζωῆς, νὰ βγάλουν συμπεράσματα γιὰ τὸ κάθε τί.

Ἡ σκηνὴ ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ τέταρτο ἐλληνικὸ σχολεῖο τῆς Ἀθήνας (μαχαλῆς τῆς Νεάπολης).

Ὁ δάσκαλος ποὺ λέγεται Λεώνης σηκώνει τὸ μαθητὴ τῆς δευτέρας τάξης, ποὺ λέγεται Τσάτσος, νὰ γράψῃ στὸν πίνακα «ὀρθογραφία».

Τὸ κείμενο ποὺ τοῦ ὑπαγόρευε εἶχε μέσα καὶ τὸνομα κάποιου ἀπὸ τοὺς μῆνες.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς «τεχνολογίας» καὶ λέξη λέξη φτάσανε μετὰ τὴ σειρά καὶ στὸ μῆνα, ὁ Λεώνης ρώτησε τὸν Τσάτσο, πόσους μῆνες ἔχει ἡ χρονιά.

— Δώδεκα.

— Ὄνόμασέ τους.

— Γενάρης, Φλεβάρης, Μάρτις, Ἀπρίλης, Μάης...

— Τί ; τί ;... Ἐξακολούθησε.

— Μάης, Θεριστής, Ἀλωνάρης, Τρυγητής, Σεπτέμβρης, Ὀκτώβρης, Νοέμβρης...

Ἐνα ἄγριο βλέμμα γιὰ λίγη ὥρα. Ἐπειτα.

— Βρὲ τ' εἶναι αὐτὰ ποὺ λές ; Τοὺς μῆνες, μωρέ, δὲν ἔμαθες ἀκόμα ;... Ἐλα δῶ... Ἀπλῶσε τὸ χέρι σου.

Ἡ φοβερὴ καὶ τρομερὴ βεργὰ σηκώθηκε καὶ κατεβάστηκε μετὰ ὀρμη κάμποσες φορές.

Φσσσ...τάπ, τάπ.

Φσσσ...τάπ, τάπ.

Ὁ κακομοῖρης ὁ Τσάτσος σὲ κάθε βεργὰ ποὺ δέχονταν ἡ ἀπαλάμη του, πῆδαγε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ τσοῦζιμο, καὶ μετὰ δάκρυα στὰ μάτια φώναζε κατατρομαγμένος.

— Ἐτσι τοὺς ξέρω, κύριε... Ἐτσι τοὺς ἔκου

σα, κύριε... Ἐτσι τοὺς λείει ὁ πατέρας μου, κύριε... Σίγουρο εἶναι πὼς ὁ Λεώνης δὲν ἔδερνε μονάχα τὸν Τσάτσο. Ὁ Δάσκαλος ἐκείνη τὴ στιγμή, βαλμένος ἀπὸ τὸ Κράτος, καμουτσάκαγε ἀλάκαιο τὸ ἔθνος.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ἡ «ΔΙΑΠΛΑΣΗ», ΚΑΙ ΤΑ ΡΩΜΙΟΠΟΥΛΑ

Φίλε «Νουμῶ»,

Διάβασα μετὰ προσοχὴ τὰ δύο ἄρθρα τοῦ Βουτιερίδη «Ἡ Διάπλαση καὶ τὰ Ρωμιόπουλα», ποὺ δημοσιεύσες στὰ φύλλα 273 καὶ 274, καὶ ξανάσκανα. Κάπια βερὰ πέρα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου, γιὰτ' εἶδα ἐπιτέλους νὰ χτυπιέται γερὰ μιὰ (δὲν τὴ λέω κακοήθεια, οὔτε βαγαποντιὰ) ἀντιπαιδαγωγικὸτατη ἐκμετάλλεψη τῆς παιδιὰτικῆς ἀνοησίας.

Ἡ «Διάπλαση» μπαίνει καὶ στὸ σπίτι μου (ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιά, σοῦ ὀρκίζουμαι, δὲ θὰ ξαναδεῖ τὸ κατώφλι μου) καὶ πολλὰς φορές μοῦτυχε νὰ ρήξω ματιές σ' αὐτὴ καὶ νὰ γελάσω, ὅχι μόνο μετὰ δημοσηφισματὰ τῆς, μὰ καὶ μετὰ ἄλλους ἀστείους γρόπους ποὺ μεταχειρίζεται γιὰ νὰ διαπλάσσει ἡλίθιους καὶ νερόβραστους τοὺς Ρωμιούς. Εἶδα τὰ «μικρὰ μυστικὰ» τῆς, ποὺ ἀξίζει νὰ μὰς μιλήσει καμιά μέρα καὶ γι' αὐτὰ ὁ Βουτιερίδης. Θάμασα τὸν τραπεζιτικώτατο τρόπο ποὺ μεταχειρίζεται, διὰ τῆς μεθόδου (ὅχι τοῦ παπᾶ) τῶν ψευτονομάτων, γιὰ νὰ τραβάει τίς πεντάρεις ἀπὸ τὰ ἀξιοθρήνητα θύματά τῆς, καὶ ἀγανάχτησα μετὰ τὰ ἐκλογικὰ τῆς Καρναβάλια. Τάρθρα τοῦ συνεργάτη σου μοῦ δώσανε ἀφορμὴ νὰ προσέξω περισσότερο σ' αὐτὰ. Νὰ καὶ τὸ συμπέρασμα μου :

Ἐχω μπροστὰ μου δύο φύλλα διπλὰ (γιατὶ ἡ «Διάπλαση» βράζει ντουμπλίδες, βγαζοντας δύο δύο τὰ φύλλα τῆς), τὸ 17 καὶ 24 Νοεμβρίου καὶ τὸ 1 καὶ 8 Δεκεμβρίου 1907. Οἱ τελευταῖες σελίδες καὶ τῶ δύο φύλλων εἶναι γιομάτες μετὰ ἐκλογικὰς δῆλωσες. Νὰ σοῦ ξεσηκώσω μερικὲς νὰ γελάσεις ; Ἄκουσε — ὅχι βέβαια καὶ τίς ἀνοητότερες, μὰ ὅποιες τυχαῖαι ἀπὸ τὸ σωρὸ.

Νο 1.

Ἐμφοροῦμενοι Διαπλαστίδος, κηρυττόμεθα καὶ ἡμεῖς ὑποστηρικταὶ διὰ πύρου τοῦ

ἐμφοροῦς τοῖς ἡμετέροις Ψευδωνύμου Δικηγόρος τῶν συνδρομητῶν.

Νο 2.

Ἡ Κεῖνὴ γνώμη, ἥτις εἶναι πάντοτε ὀδύνη τῆς ὀρθῆς κρίσεως, ἀπεφάνητο ὅτι, τὸ ὠραιότερον, ἐθνικότερον, ἰδανικότερον, πατριωτικότερον καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὑπέροχον ψευδώνυμον εἶναι τὸ : **Μαρμαρωμένος Βασιλιάς**. Ἐπικροτῶν λοιπὸν καγῶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀσπρίζω μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ μ' ὅλην μου τὴν καρδίαν τὸν θάνατον **Μαρμαρωμένον Βασιλιά** μας.

Νο 3.

Ὅσαι ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ !... Θεωρία ψευδῆς... Παραδαγγιδόν. Ρομάντζες, ἰδεώδη, αἰθεριότητες, ἀερολογήματα (Μωρέ, μὴ μπᾶς καὶ τόχει στείλει αὐτὸ τὸ ψηφιδόελλο τὸ Περικλῆς ὁ Γιαννόπουλος ;) φιλεθνισμός, φιλοπατρία καὶ αἰσθηματολογία... Ζήτω ἡ πρᾶξις ! Πραγματικότης ! βοᾶ ! ! ἀντιχεῖ ! ! ἐν περτοῖς ! ! Ἴδου ἡ Ρόδος, ἴδ' ὁ καὶ τὸ... πῆδημα ! — ΣΚΕΡΤΣΟ, ἀντιπρόσωπος ὠραίου φύλου. Ἐποψήφισις καλποδόχης.

Νο 4.

Ἐποψήφισα ἀπέναντι τοῦ ἐμοῦ ἀπειροῦ ἀνωτέρου ψευδωνύμου **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἡ ΘΑΝΑΤΟΣ**, παρακαλῶ τοὺς πέφυσι 60 ὑψηλοτάτους μετὰ να θερμῶς τοῦτο ὑποστηρίξωσι. ἐπίσης καὶ ὑπέροχα ψευδώνυμα τοῦ ἀντιυπερπατριδικοῦ συνδυασμοῦ.

Νο 5.

Ἐνεκα διαφόρων λόγων, μὴ δυναμένη πλέον νὰ συνεργασθῶ μετ' ἀντιθέτου κύματος, δηλῶ ὅτι ἡ ἐφετηρὴ ἐν Δημοψήφισματι ὑποψηφίσις μου ἔσεται (προσοχὴ μὴν τὸ προσφέρετε τὸ ἀρχικὸ ἐπίλω μετὰ δασεία !) ὑπερπατριδικώτατη. Σὺμπαντα δὲ ὑπερπατριδικὸν συνδυασμὸν οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ 25 ὄπαδοί μου ἐνθέρμως θέλομεν ὑποστηρίξει, μαυρίζοντες πάντας ἀντιπάλους.

Ὅψ ! Τὸ στομάχι μου ! Δὲ βαστάω νὰ προχωρήσω. Γιὰ νὰν τὸ ξελαφρώσω κάπως, ζήτηκῶνα ἀπὸ τὸν ἀριθ. 51—52 σελ. 414, στήλη 2, τὰκόλουθα λόγια τῆς ἴδιας τῆς «Διαπλαστούλας»

Μαρμαρωμένος Βασιλιάς — ὑποψήφιος πρὸς βράδευσιν διὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1907». Αὐτὰ διαβάσω εἰς ἓνα κομψότατον ἐπισκεπτήριο. Ὁφανατάξασθε ποτὲ ὅτι οἱ ὑ-

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἄς κοιτάξουμε τί τοῦ χρωστάμε μετὰ...

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τί τοῦ χρωστάμε ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Τὸ φορὶ μας.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τὸ φορὶ μας ; Χὰ γὰ γὰ ! Ἄλλο πάλι τοῦτο ! Τὸ φορὶ μας τὸ χρωστάμε σὲ σένανε...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅχι. Μ' ἐκατὸ φοροδραχμὲς τὸ μῆνα σύνταξι δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ ἓνα σπίτι σήμερον. Βλέπετε, ἀπὸ τὴν ὑπερβολὰ βήρηκα ἡσέφτωχος.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Στὸ χέρι σου εἶτανε νὰ βγαῖς καὶ σὺ πλοῦσιος. Εἰκοσπέντε χρόνια στὴν τελωνιακὴ ὑπερβολὰ... Ἄλλος στὴ θέση σου ἠάγδαινε μετὰ τραχητὴ περιουσία...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Καὶ μετὰ περισσοῖα ἀτιμία.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καλὰ δά ! Τόσοι καὶ τόσαι ποὺ δὲ σὲ μιμηθήσανε, ἔχουνε βραχύνει σημάδι στὸ κοῦτελο καὶ γνωρίζονται...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Καλὰ ! Ἄς εἶναι κ' ἔτσι. Δίκιο ἔχεις.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Δίκιο, βέβαια. Ὅχι, πὲς πὲς ἔχω κι ἄδικο.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Δίκιο ἔχεις, χριστιανὴ μου, δι-

κιο, δίκιο, χίλιες φορές δίκιο ! Θὲς τίποτ' ἄλλο ; Ὁ Στρωτὸς θυμὸς αὐτῆς πῆς ἐκατὸ δραχμὲς πῆς ἔκαμε τραχύες. Μοῦ δίνει διακόσες δραχμὲς τὸ μῆνα νὰν τοῦ ἀνιγράφω τοὺς λόγους του καὶ τὰ συγγραμμάτα του... Καὶ ξέρεις τὸ μυστικὸ ; Ὁ Στρωτὸς γράφει πὸ καθαρὰ καὶ πὸ στρογγυλὰ ἀπὸ μένα, μὰ βρήκε αὐτὸ τὸ μέσο τῆς ἀνιγραφῆς γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πὼς με βροθᾶει, πὼς βροθᾶει ἓναν παιδικὸ φίλο τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα του. Μὲ βροθᾶει δίχως νὰ μοῦ πειράξει τὸ φιλότιμο... Κατάλαβε; τώρα ;

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Ὅχι. Αὐτὰ μοναχὰ ἐσὺ τὰ καταλαβαίνεις.

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἐτσι εἶναι. Περίεργο μάλιστα ποὺ τὰ καταλαβαίνω καὶ γὼ ! Ἐπρεπε καὶ γὼ νὰ μὴν τὰ καταλαβαίνω. Γιατ' εἶμαι Ρωμὸς καὶ γὼ καὶ τοῦ Ρωμοῦ ἡ ψυχὴ δὲν τὴ δέχεται τὴν εὐγνωμοσύνη. Ὅσο κι ἂν ψευτολευτερωθήκαμε (κάπως ῥητορικὰ ἀπὸ δῶ κι ὀμπρός), ἡ ψυχὴ μας ἔμεινε σκλάβος, ραγιάδικη ψυχὴ, μὰ καὶ δὲν ξεσκαθώθηκε ἀπὸ τὴν Πρᾶξη. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ραγιά δὲν ἀναγνωρίζει εὐεργέτη μονάχα ἀφέντη ξέρε. Κι ὅταν τοῦ κάνεις καλὸ τοῦ ραγιά, δὲ σ' εὐγνωμονεῖ σὲ μισαί. Γιατὶ πάντα ὁ δούλος μισαί τὸν ἀφέντη του.

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Μωρέ, τί μοῦ λές ! Ἐσὺ 'σαι

τρομερὸς ρήτορας !... Ὅσοι δὲ τὰ χρωστάμε στὸ Στρωτὸ ; Ἀκόμα καὶ τὸν ἀέρα ποὺ ἀνασαίνουμε ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅλα. Πλερώνει καὶ τὸ δάσκαλο τῆς Ἀστρούλας μας. Μιὰ μέρα, λέει, θὰ μὰς γίνε περιφρημὴ ζουγράφισσα... ἔχει τάλαντο τὸ κορίτσι μας...

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Γιατὶ μοιάζουμε στὰ μυαλά ! Συγχώρα με, χριστιανέ μου ! Σὰ δὲν εἶτανε κ' ἡ Ἀστρούλα δῶ μέσα νὰν τὴν ἀκούει καὶ νὰν τὸν ἡμαρμάει, δὲν ξέρω μετὰ ποῖον ἦαχε νὰ μιλήσει... Ὅλα ἔξω γελάνε μαζί του...

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Γελάνε ; Μοῦ δίνεις τὴν ἀδεία νὰ γελάσω καὶ γὼ ;

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (ἀγοιμένα). Μὲ μὲνα νὰ γελάσεις ;

Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅχι. ὅχι ! Νὰ γελάσω μετὰ τὸ Στρωτὸ !

Ἡ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καὶ μετὰ τὴν κόρη σου ! Ἄμ ἔγινε κι αὐτὴ !... Ἄς τὰ !... Φασκέλωσ' τὰ !... Πολύωρα μοῦ μιλοῦσε γιὰ γάμο δίχως γάμο ! Μόλγεγε δηλαδὴ πὼς δὲν παντρευμένο. Ζοῦν εὐτυχισμένοι ἔτσι δὲν παντρευτοῦνα... Δὲν εἶναι γιὰ γέλια αὐτὰ ; Κι ὁ μωρὸς ὁ κὺρ Στρωτὸς θὰν τῆς τὰ διδάξει...

(Μπαίνει ἡ ἈΣΤΡΟΥΛΑ μετὰ τὸν καφέ).

ποψήφιοί μας θα έτύπωναν και επισκεπτήρια ; Νά λοιπόν που έγινε και αυτό !

Θά γίνουν κι άλλα ακόμα, έτσι που τὸ τραβάει τὸ σκοινί ἢ «Διάπλαση». Θά χυθεῖ κ' αἷμα. Καί στ' ἀλήθεια πρέπει νὰ χυθεῖ γιὰ νὰ γίνει ὁ ἐκλογικός της ἀγώνας καταντίπ Ρωμαίικος.

Τοῦ λόγου σου, φίλε Νουμά, ξέρεις γιατί γίνονται ἔλ' αὐτά. Μὰ μπορεῖ κι ἔλ' οἱ ἀναγνώστες σου νὰ μὴν τὸ ξέρουν καὶ καλὸ θῆναι νὰν τοὺς τὸ πῶμε.

Τὰ περίφημα αὐτὰ ἐκλογικὰ καρναβάλια γίνονται στὴν τελευταία σελίδα τῆς «Διάπλασης». Πάνου πάνου στὴ σελίδα δημοσιεύεται στερεότυπα ἢ ἄ κλόουθη δῆλωση.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεία λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ παχέα στοιχεία διπλάσιον καὶ μὲ κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλ. καὶ ἂν ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15 κτλ.

Νά λοιπόν τὸ κλειδί αὐτῆς τῆς φάμπρικας. Μὲ τὸ κλειδί αὐτὸ μετρώντας τις ἐκλογικὰς λέξεις πὺ βρισκονται στὸ φύλλο τῆς 1—8 τοῦ Δεκέβρη, τις βρισκω 800, πρὸς μιὰ πεντάρα ἢ λέξη, μὰς κάνουν 40 δραχμῆς. Οἱ ἐκλογεῖς βαστάνε σὲ 5—6 φύλλα τῆς «Διάπλασης». Ἐχομε λοιπόν 4 περίπου χιλιάδες λέξεις, πρὸς μιὰ πεντάρα, διακόσες δραχμῆς. Γιὰ νὰ τσεπώσει λοιπόν διακόσες δραχμῆς ἢ «Διάπλαση» δηλητηριάζει μὲ τὸ ἐκλογικὸ φαρμάκι τὰ φτωχὰ τὰ Ρωμιόπουλα. Τί λέει γιὰ ἔλ' αὐτὰ τὰ ὑπερπατριδικώτατα δ κ. Ξενόπουλος πού, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν ἀγαθώτατο κ. Ν. Παπαδόπουλο, τὴ διευτύνει ;

Τί λέει δ κ. Ξενόπουλος, δὲν ξέρω· ξέρω τί λέω ἐγὼ, καὶ συνεθίζω πάντα νὰ μιλῶ μὲ πράματα. Σοῦ στέλνω λοιπὸ μὰζι μὲ τὸ γράμμα μου πέντε δραχμῆς, βάλε καὶ λόγου σου ὅ,τι θέλεις, ἄς βάλουν κ' οἱ φίλοι σου ἄλλος μιὰ κι ἄλλος δυὸ δραχμῆς, κ' ἔτσι θὰ μαζωχτεῖ ἓνα ποσὸ ἀπὸ διακόσες δραχμῆς, νὰν τὸ στείλουμε στὴ «Διάπλαση», ἔτσι γιὰ τὰ ἐκλογικὰ ἔξοδα, γιὰ νὰ πάψει πιὰ αὐτὲς τις κερδοσκοπικὲς ἐκλογεῖς τῆς. Προσεῖνω μάλιστα αὐτὸ νὰ γίνεται κάθε χρόνο, γιὰτὶ ἔτσι μοναχὰ δ κ. Παπαδοπουλοξενόπουλος θὰ πάψει νὰ κάνει τὴ σωτήρια αὐτὴ ἔνεση κάθε χρόνο στὴ Ρωμαίικη ψυχῇ.

Μὲ φιλία

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Χαῖρε τῆς Φύσης ἀγαλλίασμα ! ἡ λαχτάρα δική της σ' ὄνειρεύτηκε· καὶ στὴν καρδιά σου γιὰ πάντα φόβησε, ποθώντας νὰ γροικῆ τὴ μουσικὴ τοῦ ὄνειρου.

Ἦσαν τοῦ κόσμου ὑπέριστα χαρὰ ἢ φωνὴ σου, πὺν διαλαλεῖ τὸν ἐρχομὸ μας ἀπ' τὴ χώρα τοῦ μυστηρίου κι ἀνιστορεῖ σ' ἄλη τὴν Πλάση τὴ δόξα τῆς Ἀγάπης.

Φῶς ἢ ματιὰ σου ! καὶ τὸ γέλιο σου τραγοῦδι, πὺν ρυθμικὰ κυλάει μὲς στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ πρῶτο γλυκοχάραμα τῆς ζήσης ὡς στῶν ματιῶν τὴ δύση.

Τὰ σπλάχνα σου μονάχα γνώρισαν τῆς Φύσης τοὺς μουσικὸς ρυθμοὺς· κ' ἐπὶ τῆς ἁρμονίας τὴ χάρη τὴν ἀπόκοσμη κάνεις ν' ἀκούμε μὲ κάθε ἀπόχτητό σου.

Ροδοστρωμένους δρόμους καὶ στεφάνια δόξας πάντα ἢ καρδιά σου νείρεται γιὰ ὅ,τι τῆς εἶναι ὁ πῶδ γλυκός της τρόμος· τῆς χαρᾶς τὸ φέγγος τὴ σκέψη σου δδηγᾶει.

Κι ὅπου ξεσπᾶση ὁ θρήνος σου, βουνὰ καὶ δάση θ' ἀντιλαλήσουν τὸ πικρὸ σου κλάμα· κι ὅλης τῆς Χείσης ἢ καρδιά ξεσκίζεται, θαρρώντας τὸν πόνο σου δικὸ της.

Προφητικὴ ἢ ζωὴ σου γίνεται· καὶ πάντα πρὶν ἀπὸ μᾶς τὸ δρόμο, ὅπου θὰ μπουῦμε, βλέπει. Κ' εἶναι οἱ σιγμῆς σου θρίαμβος Πόνου κι Ἀγάπης, παντοτεινὴ Νιόβη !

ΗΛΙΑΣ Η. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗΣ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

εἶναι ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ γιὰ τὸ λαὸ καὶ δέχεται καταθέσεις ἀπὸ μιὰ δραχμῇ κι ἄπάνω. Σοῦ πλερώνει τόκο 4 1/2 % καὶ σοῦ δίνει πίσω τὰ χρήματά σου ὅποτε θελήσεις εἴτε ὅλα εἴτε μέρος ἀπ' αὐτά.

“Ο ΝΟΥΜΑΣ”

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ ὄρ. χρ. 10.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κισκία (Σύνταγμα, Ὁμόνοια, Ἐθν. Τράπεζα Ἰπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνεπωλεῖο Μαγολακκῆ (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλῆ).

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Παρὰ τρία ἐθνικὸς εὐεργέτης — Οἱ φοβέρες τοῦ Μιστριώτη — Βασιλικὰ λόγια καὶ προγυμναστικὰ γράμματα — Γιὰ τοὺς κ. κ. Λυκουρῆζο καὶ Δαμηλάτη.

ΔΙΓΟ ἀκόμα κι ὁ μακαρίτης Σεβαστόπουλος θὰ γινότανε στ' ἀληθινὰ ἐθνικὸς εὐεργέτης, ἀφοῦ ἔγινε ἀγορητὴ γινόζει τὸ στόμα της ἢ Φιλοσοφικὴ Σκοιὴ τοῦ Πανεπιστημίου μας καὶ νὰ πεῖ πὺς τυρέπεται νὰ δεχτεῖ τὴν ἀνόητη δωρεὰ του, τις τριάντα δηλ. χιλιάδες φρ. χρυσὰ πὺν ἄφισε ὁ μακαρίτης στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ χωθοῖνε σὺ σημερὰ, Ρωμαίικα, δηγήματα ἢ εὐκτικὴ κι ὁ ἀπαρέμψατος, Δυστυχῶς, γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ γιὰ τὴ μνήμη τοῦ Σεβαστόπουλου, βγήκε τὴ Δευτέρα βράδι ὁ πρέτατης κ. Κατσαρῆς καὶ μὰς τολήθηκε ἀπὸ τις στήλες τῆς «Ἐστίας» πὺς ἢ Φιλοσοφικὴ Σκοιὴ δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ δεχτεῖ ἢ νὰ πορρίψει τὴ δωρεὰ καὶ πὺς ἢ Σύγκλητο (πὺν νὰ μὴ βασκαθεῖ !) εἶναι ἀποφασισμένη νὰ δεχτεῖ τὴ δωρεὰ τοῦ αμγατίμου ἀνδρός, ἀφοῦ μάλιστα τρεῖς καθηγητᾶδες τῆς Φιλοσοφικῆς Σκοιῆς, ὁ Κόντος, ὁ Μιστριώτης κι ὁ Χατζηδάκης (μάλιστα, ὁ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ !) εἶναι ὅτιερ τοῦ διαγωνισματοσ, δηλ. παραδέχονται πὺς μπορεῖ νὰ γραφτεῖ (καὶ τὸ σπουδαιότερο, νὰ διαβαστεῖ) σήμερὰ Ρωμαίικο δῆγμα μὲ εὐκτικὲς, ἀπαρέμψατα καὶ μονολεκτικὸς μιλῶντες !

Ἔτσι λοιπόν τρεῖς δοφοὶ ἐμποδίζουν σήμερὰ ἓνα μακαρίτη νὰ γίνει ἐθνικὸς εὐεργέτης καὶ ρεζιλεύουν τὸ Πανεπιστήμιο. Χερσοκοιήστε τους !

ΠΑΝΟΥ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν μποροῦσε νὰ μὴ μιλή-

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Ἄν εἶναι πικρὸς, πατέρα...
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ (δοκιμαζόμενος). Γλυκός, παιδί μου, γλυκός...
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (σιγητή). Βέβαια, γλυκός σαν τὰ λόγια σου...
Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (γελαστά). Πάλι τὰ ἴδια ; Ἐλάτε... Ἦσυχα... Ὁθ σὰς μελόσο... Ἦσαν τοῦ τὸ πεῖς λοιπόν, πατέρα, τοῦ κ. Στρωτῶ γιὰ τὸν Κωστή ; Δὲ Ἦσαν τοῦ τὸ πεῖς. Δὲν εἶν' ἔτσι !
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τότε νὰν τοῦ τὸ πεῖς ἐσὺ...
Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Ἐγὼ ; Μὰ ταιριάζει νὰν τοῦ τὸ πῶ ἐγὼ ;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἄ, μὰζ, τέτιο πράμα !... Δὲν πάει....
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Πάει δὲν πάει, πρέπει ἓνας νὰν τοῦ τὸ πεῖ. Κι ἄ δὲ μὰς τὸ κάνει τὸ ρουσφέτι, τότε τὸ λέω ἐγὼ τῆς φιληγάδας μου, τῆς κ. Ρωξάνης, καὶ μὰς τὸ κάνει ὁ ἄντρας της.
Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (ἀποροῦντας). Τῆς κ. Ρωξάνης ;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Μὰ Ἦα (θυμώσει ὁ Στρωτῶς ἄν τὸ μάθει πὺς ζητήσαμε τέτιο πράμα ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ Καλέκαρδου Ἦσαν τοῦρθε ; ἔτσι ἄν προσβολή...
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Κι ἄ θυμώσει ; Θεὸς νὰ βρεῖ ὁ Κωστής μου κι ἄς θυμώσουν ἔλ' οἱ Στρωτῶ!

κ' οἱ ξέστρωτοι τοῦ κόσμου !
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω αὐτό.
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Ἐγὼ ἔμωσ τὸ θέλω. Τὸ θέλω καὶ θὰ γίνει. Καὶ δὲν ἄσῶω κανέναν ἐγὼ.
(Ἡ Ἀστρουῖλα πάει καὶ κάθεται στὸ ἀκροῦν τρῶπέζι, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι σὺ χέρι καὶ δὲ βγάζει μιλιὰ)
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἐλα, μὴ παραφέρνεσαι πάλι.
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Μὰ ἐσὺ θὰ μὲ κάμεις νὰ πάρω τὰ βουνὰ !... Κατάντηρες ἀνυπόφορος πιὰ ἐσὺ ! Σὰ μολύδι μὸς κάθεται στὴν ψυχῇ μου !
(Σωπαίνουνε γιὰ λίγο).
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ (μαλακά). Ἐλα, Ἀθῆσσα... Νὰ ζήσεις... Σόχασε πιὰ !
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Νὰ σιχάσω ; Μὴν ἀγαπᾶς νὰρχινίσω καὶ τὰ τραγοῦδια γιὰ τὸ χατίρι σου ;
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὅχι. Δὲ θέλω τραγοῦδια. Δὲ σοῦ ζητᾶω νὰ τραγοῦδᾶς.
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Τότε τί ἀγαπᾶς ; Τί θές ; Διάταξε, ἀφέντη !
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Δὲ θέλω τίποτα. Λίγη καλοσύνη θέλω. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ λίγη καλοσύνη, ἀπὸ λίγον ἦλιο νὰ μὸς ζεσταῖνε τὴν ψυχῇ, νὰ μὸς δίνει

κουράγιο στὸ σκληρὸ τὸν ἀγῶνα. Λίγον ἦλιο θέλω. Γιὰτὶ μὸς τὸν ἀρνιάσατε ;
Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (λαλημένα καὶ χαμηλά). Πατέρα μου !...
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Λίγη καλοσύνη. Σὰς τὴ διακοσῶο τῶσα χρόνια τῶσα. Ἐλαστοτε με !
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (κοροδορετικά). Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσει, χριστιανέ μου.
Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (ἀστὸν ἴδιον τόνο). Φτωχὴ πατέρα !...
(Ἄλλη πάγη),
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ὁθ ἔγω ἔξω.
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Ὁρα σου καλή. Ἄμα μὲ σιχίσεις, τῶχεις πιὰ στερεότυπο τὸ ἢ ἔγω ἔξω.
Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Πρέπει νὰ περάσω κι ἀπὸ τὰ ταμῖο πρὶ βραδιάσει νὰ πάρω τὴ σύνταξή μου ! Πάει νὰ πάει τὸ καπέλλο του ἀπὸ τὸ ἀκροῦν τρῶπέζι), Ἄκουσε, Ἀστρουῖλα. Ἄμα ἔρθει ὁ κ. Στρωτῶς καὶ ζητήθει τὸν ἐκλογικὸν τὸν λόγον τοῦ τανὲ δίνεις. Τὰ χερῶραφα τᾶχω δὲν πᾶνω. Νὰ τα !
Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Καλὰ, πατέρα.
(Ὁ ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ φέβγει ἢ ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ κοινάει τὸ κεφάλι καὶ δὲ μιλιὰ ἢ ἈΣΤΡΟΥΛΑ παραίει κι τὰ τὸ τριπλόδι).
Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (παύοντας πάλι τις κάλτσες